

Bruno Bartolomé (BB): Creiem, i creiem que és una opinió compartida, que aquest any 2010 ha estat un any difícil i complicat per a tots els ciutadans del país, per a les empreses, per a tots els professionals, les famílies. Estem convençuts que tothom ha fet un gran esforç per tirar endavant, i creiem que a aquestes alçades de l'any, en època de tancament i balanços, podem estar raonablement satisfets de la feina feta per tothom, ja que pel que fa a matèria econòmica, les xifres que es presenten al final del 2010 en alguns àmbits són menys dolentes que les que es van presentar a final del 2009. Això no vol dir que estiguem o que haguem sortit de la crisi. El que vol dir és que tenim arguments i raons per ser moderadament optimistes en alguns àmbits.

En el resum de feina que us hem preparat, també volem mostrar l'esforç que ha fet el Govern per col·laborar i ajudar totes aquestes persones, empreses i associacions, per tirar endavant i lluitar per sortir de la crisi. Amb la mirada enrere es pot veure, i crec molt sincerament, que hi ha molta feina feta. La feina que fa el Govern es pot veure en reglaments, projectes, en lleis, finançaments, i de molta altra manera, i us hem resumit, en 4 o 5 punts per ministeri, allò que és més important però que en cap cas representa la feina exhaustiva, ja que és molt àmplia i variada i volíem destacar el que és més important.

Dir-vos també que el Govern considera que el full de ruta que es va anunciar el mes de setembre es manté vigent. Arribarà ben aviat l'hora de la veritat, de prendre les decisions. Ens mantenim en aquelles etapes que es van anunciar i ara sí que no es pot defugir la responsabilitat de prendre decisions a l'entorn dels grans temes que afecten el país. Seguim pensant que el país necessita estabilitat. El Govern es compromet i renova la seva voluntat de treballar fins a l'últim moment, l'últim minut, per defensar els interessos nacionals i per defensar allò que pensem que és molt important de cara al futur. I creiem que hem de donar respostes que seran la part final de la presentació, amb els projectes i l'agenda prevista pel 2011.

Jaume Bartumeu (JB): Molt breument, del que es tracta és d'explicar de manera sintètica, perquè entenem que és bo, és important, fer aquest petit recordatori d'aquest any de feina, en el qual nosaltres, entenem que hem estat governant amb responsabilitat i per l'interès general, més enllà dels interessos partidistes. Hem treballat molt i amb il·lusió. I ho hem fet amb un projecte clar, un projecte que és el que va guanyar les eleccions del mes d'abril del 2009, i que ve definit en els discursos del debat d'investidura que em va portar a la responsabilitat d'haver de presidir el Govern d'Andorra.

Aquest balanç d'un any de feina, que us presentarà d'aquí un moment el Bruno Bartolomé, també jo crec, segurament ja ho hauria dit ell, però m'avanço a dir-vos, no és un balanç exhaustiu. És un resum del que ens sembla més destacat de la feina que hem estat fent. Hi falta molta cosa. Vosaltres mateixos ho podreu

comprovar, pel seguiment acurat que heu estat fent des dels vostres mitjans de l'acció de Govern.

En tot cas, jo crec que el que hem de destacar, és el full de ruta que ens havíem marcat en la meua última compareixença d'àmbit de política general, després de l'entrevista que havia mantingut amb el cap de l'oposició, amb el president del grup reformista, Joan Gabriel.

Recordeu que vaig comparèixer a la sala del costat, i vaig dibuixar quin era el camí que enteníem que havíem de seguir durant els propers mesos en aquell moment. Hi havia la qüestió de la reforma tributària. D'ençà d'aquella compareixença hem avançat molt en la qüestió. Però jo crec que avui és el moment de recordar que per nosaltres, el Govern, la reforma tributària és un paquet de 4 lleis, i no de 3 lleis. Són les 3 lleis de la imposició directa i és també la llei que ha de permetre refundre totes les disperses figures d'imposició indirecta en un sol impost general indirecte. Després, en podem parlar.

Al costat de la reforma tributària, hi ha la llei de mesures de reactivació econòmica, una llei de mesures de reactivació econòmica que permet constatar que malgrat hi hagi insistència en voler definir l'acció política institucional del Consell General i del Govern com una situació de bloqueig... doncs no hi ha bloqueig quan es vol treballar en positiu. Hi ha hagut acord polític important en l'articulació de les 3 lleis d'imposició directa, i també sembla que hi ha un acord en positiu per tirar endavant la llei de mesures de reactivació econòmica.

Després, immediatament després en el calendari, arriba el debat del pressupost del 2011. El pressupost del 2011. Em repetiré respecte a manifestacions que haguem pogut fer els diversos portaveus del Govern, però la situació és que nosaltres estem convençuts que hi haurà un acte de responsabilitat. No ens podem creure que no hi sigui. I per tant, jo entenc que fins a l'últim moment, mantindrem oberta la via del diàleg per aconseguir un projecte de pressupost per al 2011.

A partir d'aquest convenciment, espero i confio que el joc normal de l'acció parlamentària faci possible -que els textos fan possible-, que és que els grups que no estan en la responsabilitat de governar puguin condicionar en una aritmètica parlamentària com l'andorrana -que no és única i exclusiva del nostre país, sinó que hi és en països del nostre entorn també-, el contingut concret del pressupost, puguin imposar l'evolució de determinats projectes pressupostaris, puguin invalidar-ne d'altres que el Govern hauria volgut tirar endavant.

En l'escenari que configura aquest full de ruta, podem, en un dia com el d'avui -en una compareixença menys formal com és la d'avui-, fer una breu reflexió sobre què entenem nosaltres que necessita Andorra en la situació econòmica actual.

No és cap novetat si diem que el que necessita Andorra és consolidar el seu futur, consolidar el futur dels empresaris, dels professionals. Pensar sobretot en consolidar el futur del joves andorrans que estan avui a les escoles secundàries, al batxillerat, i a les universitats.

I el que no necessita Andorra és soroll, ni escenaris catastrofistes.

L'any 2011 celebrarem els 18 anys de la Constitució andorrana. Per tant, podem dir que arribarem a la majoria d'edat constitucional. És també un bon moment per dir que quan un arriba a la majoria d'edat es troba en la situació en què té la possibilitat d'exercir nombrosos drets que li dóna la Constitució, però també té

l'obligació d'assumir els deures que la Constitució li assenyala. Nosaltres volem encarar i encarem el 2011, com a any de la majoria d'edat constitucional a partir de 4 grans eixos de proposta política.

En primer lloc, la majoria d'edat econòmica, la majoria d'edat que ens ha d'aportar la gran reforma econòmica que el país necessita. L'hem començada amb l'homologació, sortint de la llista grisa de l'OCDE. Per tant, ens hem començat a acostar a una relació en positiu amb la comunitat internacional i especialment amb els nostres veïns més propers, i, per tant, amb Europa. L'hem començat també -l'estem acabant d'enllestir, i m'hi referia fa un moment- la reforma tributària. Aquesta reforma tributària i fiscal és indispensable per tirar endavant la veritable reforma econòmica i que és l'obertura al capital estranger, la possibilitat de tenir a Andorra una inversió estrangera positiva i no especulativa. Allò que és gairebé retòric en la majoria de discursos polítics... però arriba el moment, l'any vinent, on s'haurà de concretar aquesta reforma econòmica per la via de l'obertura a la inversió estrangera. Una obertura que, ho sabem perfectament: no la podíem fer si no teníem abans la reforma tributària que ens possibilités l'establiment de convenis per impedir la doble imposició, i que hagués fet possible que Andorra no estigués en la llista de paradisos fiscals. Perquè si no ningú que vingui a invertir en positiu a Andorra pot venir en un escenari d'inseguretats jurídica com el que teníem fins ara.

El segon gran eix seria el de la majoria d'edat de l'Administració constitucional. L'Administració pública andorrana arriba també als 18 anys, la majoria d'edat, l'any vinent. Això fa indispensable que avancem en el que també hem començat a fer aquest any 2010, que és la reforma de la funció pública, començant per la reforma de la llei de la funció pública. Continuant també per l'articulació del funcionament dels complements de les pensions de jubilació del personal al servei de l'administració, i seguint per la introducció generalitzada de la mobilitat com a principi articulador de la nova funció que, entenem, ha d'arribar amb aquesta majoria d'edat.

També, tercer eix, la majoria d'edat ha d'arribar a l'escola constitucional. Recordaré que la nostra Constitució estableix, per primera vegada, concreta, l'obligació que té l'Estat d'assumir l'ensenyament públic, de donar un ensenyament, una escola pública obligatòria, als infants i joves del país. Fa molts anys que la nostra escola i el conjunt de l'educació pública andorrana necessita un pla estratègic de renovació del sistema educatiu andorrà i a això dedicarem els esforços per l'any 2011.

I acabo amb el quart pilar de la majoria d'edat. És la majoria d'edat en la nostra relació amb Europa. Ha de ser, l'any 2011, l'any de la consolidació d'una relació il·lusionant d'Andorra amb la Unió Europea. Una relació valenta i clara que ens allunyi del sistema que Michel Camdessus havia definit de les excepcionalitats, per arribar a un sistema de majoria d'edat, també, en la nostra relació amb la UE per poder demostrar que Europa és per a nosaltres el camí de la consolidació de la nova Andorra, de l'economia en positiu.

Aquests són els 4 peus de la taula de treball del conjunt del Govern, i entenem que de les institucions, per l'any 2011. I és el resum que crec que em pertocava dir abans que el Bruno Bartolomé, us faci una ràpida presentació d'aquest any de treball.

EXPLICACIÓ DE LA PRESENTACIÓ DEL BALANÇ 2010 (Veure document adjunt que també es pot consultar a través de <http://www.govern.ad/?p=12286>)

-Es dissoldrà el Consell General tot i que s'aprovi el pressupost?

JB: Un pas després de l'altre, quan tinguem el pressupost aprovat com el país necessita ens podem plantejar aquesta qüestió però el que he dit a la introducció: jo crec que es dedueix que al país no li convé unes eleccions anticipades, tampoc crec fer cap titular ni donar cap notícia. Ho hem dit, per activa i per passiva, que entenem que no hi pot haver unes eleccions anticipades. Nosaltres el que volem fer ara a principi del 2011, i el que faré personalment, és posar-me en contacte amb el cap de l'oposició el Sr. Joan Gabriel per fer-li un plantejament global de la feina que hauria de fer aquesta legislatura en un termini a definir.

Però si la pregunta és si, immediatament després d'aprovar el pressupost, s'ha de dissoldre igual el Consell General per entendre que la legislatura està esgotada, la resposta és no. I és no perquè d'aquests 4 grans eixos d'actuació per al 2011 que hem assenyalat, aquí s'entén que estem convençuts que a Andorra no li convé interrompre durant sis mesos l'acció institucional, en moments tan delicats de l'activitat econòmica o de la necessitat de promoure la reactivació econòmica, sinó que, a més a més, el conjunt de forces polítiques responsables haurien de trobar la manera de fer avançar aquests 4 eixos perquè aquests 4 eixos -potser és bo que ho precisi- no són eixos de partit, no ho són de govern monocolor, sinó que són eixos d'un acord polític nacional del qual hem estat parlant durant aquests dos últims anys.

És cert, però això no vol dir que renunciem a parlar-ne i que tirem la tovallola. Per tant, l'escenari d'unes eleccions anticipades, evidentment hi és, però no està en el nostre ordre de prioritats. I nosaltres no hem baixat avui a parlar des del tercer pis fins aquí, la planta baixa de l'edifici Administratiu, als mitjans de comunicació, per plantejar un calendari de dissolució del Consell i d'eleccions anticipades, sinó per recordar quin és el full de ruta, per explicar quines són les accions que entenem prioritàries, i per definir el que les institucions, i per tant el Govern, haurien de fer durant l'any 2011.

Si no hi ha una altra solució que eleccions, doncs, el cap de Govern dissoldrà i es convocaran, però fins a l'últim moment intentarem trobar un escenari d'acord polític que permeti treballar en positiu en interès d'Andorra, no d'un partit o d'un altre... en tot cas, no del nostre partit.

-Els tres grups del consell parlen de dissoldre encara que el pressupost sigui aprovat...

JB: Miri, jo, que com vostè es pot imaginar parlo sovint amb el Sr. Rodríguez, no faig la mateixa lectura del titular de les declaracions del Sr. Rodríguez, però en tot cas, ell sap que qui té la facultat de dissoldre el consell General és el cap de Govern. Però no crec que estiguem en gaire desacord amb el Sr. Rodríguez.

-A la primavera hi haurà eleccions?

JB: Miri, jo tinc per costum parlar clar i he parlat molt clar: hi haurà eleccions el dia que el cap de Govern ho consideri, i en tot cas, avui el cap de Govern no ha baixat a dir quan hi haurà eleccions. Primer, hem d'acabar les sessions del Consell General d'aquest període de sessions, i quan hi hagi hagut tota la tramitació parlamentària de les lleis tributàries i la tramitació del projecte de pressupost, doncs ens podem plantejar aquest escenari de si haurà o no hi haurà eleccions. I en tot cas, també dependrà de si podem o no arribar a un acord amb el primer grup parlamentari de l'oposició.

Miri jo puc fer moltes coses, i fins i tot equivocar-me, i m'equivoco, tot i que procuro equivocar-me molt poc, però si hi ha una única cosa que no he fet des del primer dia que vaig entrar en aquest edifici i que no faré fins el dia que me n'aniré és jugar.

BB: Em permeto ampliar una mica. Jo crec que el que s'està dient és que les etapes estan marcades clarament, que és poc productiu al nostre entendre parlar de la que passarà després sense haver resolt la primera, que és aprovar la reforma fiscal. Quan estigui aprovada es presentarà el pressupost, i en funció de si s'aprova o no, hi haurà un anunci o no.

Però clar, haver de parlar de si hi haurà eleccions al març, quan d'aquí al març poden passar moltes coses, creiem que no és un missatge clar a la ciutadania. El missatge clar a la ciutadania és que hem d'anar pas a pas, primer hem de reeixir aquesta primera etapa, que és prou important. I quan es tanqui la primera etapa, es passarà a la segona.

En la meva intervenció inicial he dit que s'arriba a l'hora de la veritat, arriba l'hora de prendre decisions, no arriba l'hora d'obrir grans debats perquè no tenim temps, perquè ja el calendari està previst. Quan arribi el moment ja es votarà.

Del que estem convençuts és que els interessos del país són prou importants com perquè s'exerceixi de forma excepcional alguna mesura excepcional. Ho requereix la pròpia situació.

Estarem enviant un missatge, al nostre entorn, de dos períodes electorals en un mateix any, quan tenim reptes de primer ordre a resoldre, i creiem que amb l'exposició de la feina feta i la continuïtat del projecte de l'agenda 2011 hi ha eines, instruments, hi ha pistes de cap a on i com podem sortir de la crisi. Fent tot això que esta aquí posat a l'agenda (a la diapositiva 12 i 13), estem convençuts que tots estarem en millor situació al final del 2011 que al final del 2010.

Aquesta és la recepta, la fórmula. Si entremig es produeix una pèrdua de la confiança de tots els partits polítics que només consideren que és mitjançant un

procés electoral anticipat que es trobarà la solució, doncs s'haurà d'enfrontar a aquesta problemàtica. Però quan toqui, no ara.

-Quan es posarà en contacte amb el cap de l'oposició per fer-li aquest plantejament? I només amb Joan Gabriel? I l'altre grup parlamentari?

JB: No he telefonat, parlo sovint amb el Sr Gabriel, hi vaig parlar dijous a la mitja part del Consell però no li he proposat una data o un temari de reunió com el que els acabo d'anunciar a vostès. He dit que em posaria en contacte amb el cap de l'oposició i no he dit que em posaria en contacte amb ningú més. Per tant, el que he dit permet contestar-li el que vostè em pregunta.

La raó és molt senzilla. Jo entenc que l'evolució de l'agenda, la negociació del dibuix de país que porta la reforma econòmica i la reforma tributària permet constatar -ja no dic opinar- que el grup parlamentari socialdemòcrata està articulant els acords amb el grup parlamentari reformista. A partir del moment que el grup d'ApC té una actitud -legítima- d'oposició radical a qualsevol plantejament que vingui del Govern amb tot el que s'ha explorat en els últims mesos de canals i de possibilitats d'acord, entenem que des del dia que també en la meua anterior compareixença pública vàrem donar per tancada aquesta etapa doncs no sembla que hi hagi una via possible d'acord. Això no vol dir que si es volguessin sumar a un acord, nosaltres no els deixaríem ser-hi, però entenem que no cal que fem un esforç especial per buscar acords amb qui no vol trobar els més mínims acords amb nosaltres.

-Però les negociacions han estat estèrils...

Estèrils tampoc, perquè el dia que haguem de fer el balanç de la legislatura des de la part d'acció de Govern -que no és avui, per part nostra així ho entenem-, podem demostrar, aquí ja es demostra amb el que hem fet durant el 2010, que no hi ha hagut tanta esterilitat com sembla i que no hi ha hagut tan bloqueig com sembla. Perquè s'ha avançat en molts temes, en molts acords, s'han aprovat molts crèdits extraordinaris. A Ordenament Territorial hi ha una llarga llista d'obres que estem fent, i si les estem fent, és perquè tenim dotació pressupostària perquè el Consell General les ha votat.

Vostè em pregunta per què estan arribant ara a uns acords que els sembla... jo no he dit en cap moment que vulguem aquí mantenir, a peu i a cavall, la legislatura durant el seu calendari natural dels 4 anys. El que sí he dit és que per responsabilitat -que entenc que no en tenim el patrimoni exclusiu-, n'estic convençut, nosaltres no volem donar la legislatura per tancada per morta i per enterrada.

Per tant, per responsabilitat, sabent quina és l'agenda 2011 dels temes transcendents que té el país, que tenen els empresaris, els professionals, els joves andorrans, no els polítics -nosaltres no parlem dels problemes dels polítics sinó dels problemes de la gent- hauríem de provar tots plegats, i en tot cas el govern ho provarà fins a l'últim moment, de veure si podem un acord que ens permeti tirar endavant reformes en aquests quatre grans eixos. Si arribem a

aquest acord, aquest acord tindrà un calendari, aquest calendari que ja està penjat al meu portal d'Internet i vostès ja en disposen, ja en vàrem fer una proposta concreta amb un calendari fa gairebé un any, doncs si amb sis mesos, si amb vuit mesos si amb dotze mesos, es pot fer tot això del 2011 i l'acord comporta que després s'han de convocar eleccions, nosaltres no direm pas que no. Però hem de provar fins a l'últim moment, i és el que provarem, de si pot haver un acord per fer avançar els temes que el país necessita, no el que l'egoisme dels partits necessitarien, perquè segurament necessitarien una altra cosa.

Tampoc serà la primera vegada que ho dic públicament: al meu partit segur que li convindria convocar eleccions quan abans millor, però no les convocarem. No ho farem per responsabilitat.

També és pública la meua opinió sobre que si l'acord ha de comportar un govern de coalició nosaltres estem oberts a un govern o estàvem oberts a un govern; no hem dit que no estiguéssim oberts avui a un govern de coalició amb un programa concret d'actuació i amb un calendari de desenvolupament d'aquest programa concret d'actuació.

BB: Cada dia que passa és una nova oportunitat i llavors no volem deixar passar les oportunitats pensant que si diran que sí o que no; llavors cada dia ens hem de renovar i hem de trobar formes al més imaginatives possibles per defensar aquests interessos que fèiem esment abans. Si compartim una visió de prioritats, és relativament simple, és a dir, si es pot exposar a CR que creiem que s'ha de reformar el sistema de pensions, el sistema econòmic i fiscal, el sistema educatiu i les relacions amb Europa, i estan d'acord a participar, no a dir què s'ha de fer, sinó com fer-ho, si estan disposats a com es fa això, i després hi ha altres temes, doncs perfecte.

El que és important és que compartim aquesta visió de què són aquests quatre grans eixos i a partir d'aquí es marqui un calendari i de veure cap a on s'ha d'anar. Difícilment es poden arribar a acords amb altres partits si ja no compartim la mateixa visió. Si el tema del finançament resulta que no es podrà pagar el deute, resulta que no tenim diners, resulta que anem a la ruïna, que devem cada cop més milions d'euros, serà difícil arribar a un acord però amb partits que han expressat idees similars de que escoltar seria bo tirar cap aquí, parlem-ne.

Del que hem de parlar nosaltres, hem de dir del que hem de parlar, llavors, amb el Sr. Gabriel s'hauria de parlar de com parlar-ne i quan parlar-ne, però l'objecte d'estudi l'objecte de compartir haurien de ser aquests quatre grans eixos, però es clar, a un any vista hem de ser també bastant responsables en les expectatives que creem, tampoc ho solucionarem tot.

-Difícilment la negociació amb la UE es pot resoldre en 6 mesos.

JB: Les negociacions amb la UE són sempre molt llargues, no les d'Andorra sinó les de tothom. Brussel·les és una maquinària que no para mai però que va a un ritme força tranquil, fins que de tant en tant, experimenta alguna acceleració sobtada. Això és el que s'ha de fer durant el 2011, entenem nosaltres, algunes de les coses s'hauran de fer, sí o sí. A partir d'aquí, el que es tracta és d'avançar

feina, i no estar avui, 13 de desembre, ja pensant que doncs aquí no hi ha res a fer, perquè hi ha d'haver una convocatòria electoral.

Nosaltres ens neguem a inscriure la nostra acció de Govern en un calendari electoral a dia d'avui. I per tant, responsablement, assenyalem quina és la feina que li pertoca fer a la institució a la qual estem en responsabilitat durant l'any 2011. Que després el calendari pugui quedar tallat? Per nosaltres no quedarà que això sigui així. I si és així, els ciutadans hauran de decidir.

-No és descartable un escenari electoral doble al final del 2011? Comunal i Generals?

JB: Bé, no és impossible. Per què? En primer lloc, perquè les comunals tenen data fixa, i aquestes s'hauran de fer d'aquí a un any, i les generals a partir del moment, que a la seva pregunta inicial, jo li he dit que no teníem calendari primavera, o no teníem calendari, doncs bé, si la situació evoluciona en un sentit que porta a una dissolució doncs, el que vostè pregunta és possible, jo no tinc una opinió feta en aquest tema. Es podria donar el cas.

BB: Si fem tot això, és possible que al final del 2011 estiguem millor. El tema del calendari, la metàfora que millor l'explica és el full en blanc. El full està en blanc, pel darrere no hi ha data. A partir d'aquí s'haurà d'inscriure en aquest full si es comparteixen aquestes prioritats, el què, el com i quan es fan però no hi ha trampa al darrere. Si a partir d'aquí es pacta i es negocia una data ja es veurà. Però ara mateix, com deia abans, creiem que estem obligats a donar-nos una nova oportunitat, degut a la importància dels reptes que té el país per l'any 2011. Tenim l'obligació de donar resposta a algunes temes, com deia abans, són totalment urgents i prioritaris. Hi ha temes que tenen data de caducitat.

-En aquests contactes previs amb CR, amb el cap de l'oposició, hi ha predisposició a pactar a un acord?

JB: Voldria sobretot no generar cap malentès. Jo parlo molt sovint amb el cap de l'oposició. Vaig parlar amb ell el dijous. No vaig parlar exactament del que jo ara els he exposat a vostès. Per tant no ho tenim explorat això. Fa dies que parlem. Ell ha fet diversos intents per intentar trobar solucions que permetin tirar endavant determinades reformes. Nosaltres també però, la pregunta que vostè em fa, no és que no li vulgui contestar, és que no li puc contestar per què del que estem parlant ara, jo amb ell encara no n'he parlat, hem parlat en general, però no d'això.

-Quan es tancarà el tema de finançament internacional amb l'entitat francesa?

JB: La intenció del Govern és tancar-ho abans de final d'any, és a dir, doncs, la setmana vinent, en principi, aquesta és la nostra intenció, el Govern així ho ha acordat. Estem a l'espera de diverses concrecions documentals i tancaments d'agendes i esperem poder-vos-ho anunciar abans de final d'any.

-Acord monetari. Era impossible dir que no a l'acord per continuar avançant?

JB: Jo no puc fer ara aquí l'exposició que he demanat de fer al Consell General però jo el que sí li puc dir són dues coses. La comissió de política exterior no va anar, ben bé, com vaig sentir que s'explicava el dijous al Consell General però ja en parlarem al Consell General d'això.

Però al que vostè m'ha preguntat, que no era això, li diré que efectivament, el moment ara és, ho vaig dir crec el dijous a Casa de la Vall: o volem continuar en una via positiva de relació amb Europa o deixem que es tanqui la porta. Per no dir que ens la tanquin, no?

Si ens la tanquen precisament, pel que parlàvem abans, en resposta a una pregunta de la directora de la Cadena SER, quin és el problema? Que Europa té uns temps diferents als nostres petits calendaris i a vegades si una porta es tanca, potser no la torna a obrir la generació que ha vist com la deixava tancar, sinó la següent generació. Això és el que entenem que, per responsabilitat, no podem fer: deixar tancar la porta, i això és el que explicaré al Consell General.

-La UE va una mica a impulsos, no?

JB: Jo aquí tinc informació, no de la recent però de la històrica, privilegiada a vostè i a tots vostès, i quan un analitza i ho vam analitzar al principi d'arribar aquí, amb la responsabilitat de Govern. Quan un analitza tota la documentació històrica que hi ha en aquesta casa des de l'any 2004 fins al 2009, que arriba el nostre Govern, jo crec que no li puc seguir amb la definició "per impulsos".

És a dir, hi ha una continuïtat on Andorra demana potser únicament, sense tenir en compte altres conseqüències, per la qüestió –entre anecdòtica i simbòlica– de poder utilitzar euros andorrans, es demana aquest acord. Potser no es valora prou bé. Jo ara no vull fer crítica als nostres predecessors, però potser no es valora prou bé les conseqüències que això tenia, sobretot les conseqüències que tenia de no haver agafat el tren quan s'havia d'haver agafat, que és quan els petits van demanar, al primer moment, quan s'estava gestant l'euro, de poder també encunyar euros com els altres. I a partir d'aquí, jo crec que no són impulsos, és la màquina que va rodant. I un acord monetari té una sèrie de conseqüències. Nosaltres el que sí vam fer, era girar el procediment de negociació. El procediment de negociació fins el 2009 era: Andorra ha d'implementar tot una sèrie de textos a dins del seu corpus normatiu, i quan ho hagi fet, i nosaltres Brussel·les, decidim que sí que ja ho ha fet, ja signarem l'acord.

A partir de la nostra reunió amb el comissari Almunia, en aquells moments comissari d'Afers Econòmics, girem el plantejament, dient: es pot signar amb un calendari d'implementació i la discussió sobre el calendari. Per tant, no és que vulgui defensar l'actuació del comissari i del seu equip, i per tant, intenti negar que actuen per impulsos, és que jo crec que el què hauríem de tenir tots presents, és que la Unió Europea no negocia amb Governos sinó amb Estats. I per tant la UE, en última instància, li és igual el color del Govern andorrà que li va demanar l'any 2003-2004 de començar la negociació, el color del Govern andorrà que el setembre de 2009 demana de reorientar la negociació, i el color del Govern andorrà que ara, el 2010, es veu requerit de moure fitxa en aquesta qüestió. La UE

té els seus temps, i el que no fa són vestits a mida, ni per Andorra, ni per San Marino, ni per cap altre país.

Jo he de reservar diverses consideracions pel Consell General i així ho faré, però una vegada s'hagi fet la compareixença, si el portaveu i el conjunt de mitjans ho creu adequat podem fer una compareixença després de la del Consell i parlar del que allà s'ha dit i contestar totes les preguntes que se'ns faci sobre una qüestió que jo crec que per nosaltres, que la seguim des de fa anys, ens és molt enrevessada i complicada i per tant, sense voler menystenir les hores de dedicació que vostès hi tinguin, crec que no estaria de més de fer aquesta compareixença en cas que sigui del vostre interès.

Sobre la taula de Funció pública

B.B.: Bé, aviam, divendres és l'últim dia de les deu sessions programades, i en aquestes deu sessions s'ha anat arribant a certs acords que, vull recordar, no és una reforma de la Llei. És a dir, la taula no es dedica a reformar la Llei. La taula es dedica a detectar elements innovadors, propostes que millorarien l'arquitectura de la Llei actual. A partir del treball fet s'ha de refundre en un projecte de Llei i s'ha de passar al Consell General. Nosaltres, el que sí que presentarem, són quins són els àmbits d'actuació que es poden millorar per garantir una millor sostenibilitat de l'Administració pública. Aquí hi ha el tema de les pensions, el tema d'altres propostes que s'han de posar dintre de la Llei per tal de garantir-ne la sostenibilitat. S'acordarà, tots els membres que hi ha hagut, lamentant l'absència del grup parlamentari Andorra pel Canvi, que feia esment abans, perquè va participar a les sis primeres reunions i després va decidir no seguir participant, es presentaran les conclusions i s'aprovaran, de les deu sessions de treball.

-Aquest divendres?

B.B. : Aquest divendres es presentaran. Després, si s'aproven per majoria, o si es voten, o si la taula necessita un dia més perquè es vol arribar a un acord, ja s'organitzarà. Però la idea és presentar les conclusions. Sí, sí. I aquest document serà un relligat, que tindrà trenta o quaranta pàgines i anirà a presentar-se als grups parlamentaris, i es portarà a Govern perquè decideixi "escolta, mira, aquesta serà la base perquè l'any 2011, quan fem la modificació de la Llei de la Funció Pública, tindrem en compte totes aquestes propostes, tots aquests suggeriments que surten aquí". Aquest seria l'escenari. És un dels punts indefugibles, perquè tenim la por, per dir-ho d'alguna forma, que s'arribi a un punt de no retorn.

Cada any que passa, la gestió de l'Administració pública, que no té unes bases prou sòlides i prou sostenibles, fa que estiguem sense donar la resposta adequada al ciutadà. Vull dir, tard o d'hora s'ha de reformar. Llavors, no serveix el fet de dir "ja ho faran els altres" o "ja ho farem després". Sabem que no hi ha diners aquí, sabem que el sistema de gestió de l'acompliment, per dir alguna cosa, no funciona. Però clar, una cosa és dir que no funciona i una altra és, realment, posar en l'arquitectura d'una nova Llei de la Funció Pública un nou model que fa desaparèixer aquest. Aquesta és una resposta. És a dir "no, això no funciona;

doncs ho traiem de la Llei de la Funció Pública i proposem aquest nou model". I entenem que l'any que ve hauria de ser absolutament vital per una altra raó; perquè si no es posa l'any que ve i es manté vigent l'actual Llei de la Funció Pública, vosaltres sabeu que és un sistema que funciona per períodes de dos anys, i si l'any que ve no es modifica, doncs estem obligats a reprendre tot el sistema GAdA de tota l'Administració general per dos anys. Per tant hi ha un moment que s'ha d'afrontar aquest problema i, dir "escolta, això no ho volem". El tema de la mobilitat a què es feia referència abans, que ha estat malentès en alguna ocasió. Sembla que la Consellera Gil l'altre dia va fer una interpretació molt lliure del tema de la mobilitat. La mobilitat, no és la mobilitat dintre del mateix cos, i que hi hagi una promoció interna. La mobilitat és que l'Administració que tingui dos mil funcionaris i si mirem més enllà i som encara més agosarats tots els funcionaris, és a dir, agafant tots els agents comunals, puguin tenir una flexibilitat que permeti respondre a les necessitats de l'Administració. O sigui, l'Administració, d'aquí a cinc anys, potser tindrà un departament que haurà crescut molt, però no serà a canvi que tots els departaments creixin. Potser és que si posem en marxa l'Administració digital hi haurà potser algun segment del personal que es pot reconduir i atendre altres necessitats. És aquest el concepte de mobilitat. La mobilitat, dintre d'un cos, és promoció, i això està relativament bastant clar. La mobilitat és dir "necessito vint persones especialitzades en aquest àmbit que l'any 2015 serà molt important i els faig un itinerari professional, de manera que es vagin formant, i que sàpiguen aquestes persones que volen promoure i canviar de lloc de treball quines han de ser les etapes de formació i d'on surten i on arriben. Per què actualment, en el cas del centre de menors, que també se'ns va sol·licitar "per què no es fa mobilitat interna?", és que s'agafa tres persones de passaports i se'ls posa al centre de menors? Això no és mobilitat. Això no es pot fer, diguem. Llavors, hem de fer propostes realistes. Una proposta és dir "escolta, d'aquí a tres anys hi haurà una necessitat d'educadors en matèria d'atenció a joves", i hi ha gent del departament de benestar que vol fer una formació específica per especialitzar-se en aquest àmbit i anar cap allà; per això s'ha de fer un itinerari. I quantes persones necessitarà aquest departament d'aquí a dos o tres anys? Podem reconduir personal d'altres llocs per què vagin a cobrir aquestes necessitats? Això s'ha de fer de forma planificada. No es pot fer a cop calent, de dir "agafo quatre persones d'aquí, d'indústria, d'exterior, i me'ls emporto cap allà". Això no és mobilitat. Això també són criteris doncs que crec que han portat al desengany de la població sobre els funcionaris. De dir "sobra un vint per cent dels funcionaris, sobra un trenta per cent dels funcionaris; això ho hem sentit, això hem de dir que és completament absurd. Què vol dir que sobra un vint per cent dels funcionaris? D'on els traiem? Traiem vint per cent de cada cos? Traiem el vint per cent que són els últims que ha arribat? Com podem dir que sobra un vint per cent dels funcionaris si no hi ha un estudi, no hi ha una planificació? Agafem un vint per cent del centre penitenciari i diem "escolta, vosaltres sobreu, ho sento, com s'ha dit que sobra un vint per cent, doncs, ho sento, heu de marxar". Com es pagarà aquesta gent? Com s'indemnitzarà? Això no són propostes sèries. El que és seriós és dir "fem una planificació a l'entorn de la reforma de la Llei de la Funció Pública i durant cinc o sis anys, conjuntament potser amb els comuns, anem a veure com

substituïm llocs de treball, com detectem nous llocs de treball, com els formem i com podem donar resposta. Aquest és l'objectiu que tenim.

-En aquesta agenda que s'inclou aquí, totes aquestes converses que s'estan mantenint sobre la modificació de la Llei de competències, de transferències, s'inclou dintre de la funció pública?

J.B. : La qüestió dels comuns dintre de la Funció Pública és la pregunta?

-Sí, s'inclou dintre de la funció pública o és a part, perquè en aquesta agenda no hi està inclòs?

JB: No, a veure, no està inclòs i us diré per què. No ho hem oblidat. No està inclòs perquè nosaltres hem fixat que l'altre dia -em sembla que no vam fer declaracions o en tot cas no recordo haver-ho llegit- sabeu que vam fer una reunió divendres al matí, ens hem fixat una reunió pel mes de gener -ara no recordo el dia, no tinc l'agenda aquí, però és a la primera quinzena de gener, però més aviat el tretze o el catorze que no el dia deu, ja ho farem públic- i allí hem d'acabar d'afinar un calendari. Entenent que aquest calendari l'hem de fixar conjuntament, a mi no em semblava ni adequat ni correcte parlar-ne aquí. La qüestió de la Funció Pública comunal la volem abordar amb els Cònsols primer i després plantejar-la. I sabeu que els sindicats de funcionaris de l'Administració comunal, a través d'unes gestions que ha fet el responsable de l'USdA, en Gabriel Ubach, doncs han insistit d'incorporar-se a la taula.

Nosaltres entenem que la taula està preparada i articulada des de Govern, i per tant, tampoc ens semblava, dins del marc competencial adequat d'introduir-hi els funcionaris de l'Administració comunal, que el Bruno Bartolomé ho pot explicar millor que jo, els hem informat. Però no volem introduir-nos en aquest tema sense intentar, al menys, de manera aprofundida, cosa que encara no hi hem arribat, perquè hem tocat altres qüestions, l'acord amb els Cònsols o amb els comuns. Per això no hi és, aquí, al calendari.

-Però les transferències i les competències ... perquè vostè m'està parlant dels treballadors comunals. Però el tema ja en si de qui ha de cedir que, això s'ha de ...

JB: Home, això ja ho tenim bastant avançat, però quan ho tinguem concretat ho farem públic. Ho tenim bastant avançat en les reunions amb els comuns.

-Però s'ha de materialitzar durant el 2011, entenc.

J.B. : Bé, seria adequat i políticament intel·ligent que ho féssim, i en això estem treballant, sí.

B.B.: Pel que feia abans al comentari sobre la Funció Pública, "com estem treballant?" És a dir, intentem buscar un sistema GAdA que vagi bé, dins del marc de la Funció Pública, per als treballadors de la Funció Pública. Quan tinguem tancat, pactat i definit aquest model, doncs aquest model s'exposarà a totes les persones que puguin tenir sistemes similars. Llavors, si estan interessats, si els hi agrada, si hi ha propostes, ja s'incorporaran. Però el que hem intentat és, primer,

en intern, amb aquestes dos mil persones que actualment estan treballant per a la Funció Pública definir unes noves regles del joc. I aquestes regles del joc, de forma transparent, s'explicaran a totes les persones que hi vulguin participar, i si volen fer-ne adaptacions, no hi haurà cap problema.

La relació amb els sindicats es fa mitjançant l'USdA. Estan informats i creiem que és molt important poder arribar a aquest consens.

-El Govern creu que caldria homogeneïtzar les condicions de les set Administracions comunals a nivell d'edictes, a nivell de graelles salarials per poder fer aquesta mobilitat també pels comuns? És a dir, que un treballador que treballés a Andorra la Vella pogués anar a Encamp, per exemple? Creieu que això seria un possible model de cara al futur, per poder solucionar determinats temes del personal de l'Administració?

J.B. : Segur que sí. Segur que sí, però s'ha de tenir en compte que el marc competencial permet al Govern proposar i al Consell General modificar la legislació de Funció Pública. Però en el marc de la Constitució, doncs, la ordenació de la Funció Pública comunal és competència dels comuns i, per tant, no hi ha un procés que el Govern pot articular, en el sentit de proposar, però l'acord polític també és necessari que es faci entre els set comuns, si no difícilment pot funcionar això.

Però jo entenc que el que vostè em demanava és com ho vèiem nosaltres. Nosaltres ho veuríem bé, el que estava a la base de la pregunta que vostè ha formulat.

-Les propostes que es puguin fer pels diferents Cònsols, per exemple?

J.B. Sí, sí

Periodista.

Al final, si s'ha d'aplicar el principi de mobilitat amb tot el que implica, etcètera, no deixa de ser que una situació, que ara és molt estàtica, molt blindada deixarà de ser-ho, i per tant, una situació que és, diguem-ne, més favorable als treballadors de la Funció Pública ho serà, potser les seves condicions, una mica menys favorables en aquest sentit. I, al final, no es poden fer truites sense trencar ous. Hi haurà resistència, suposo. Vull dir, tenen clar que potser, algun dia, els sindicats amb qui han tingut, fins ara, una bona relació els hauran de dir "doncs, per aquí, no"?

B.B. Sí, sí. Evidentment, com molt bé dèieu, tots els canvis generen resistència, en qualsevol àmbit. La resistència és proporcional al canvi. Un canvi molt gran generarà una resistència molt gran. Nosaltres partim d'un principi de recursos humans que l'any 2010 ja no s'entén la figura del funcionari modern d'una Administració moderna i tecnològicament avançada com la persona que ve a seure durant quaranta anys al mateix lloc, a la mateixa cadira, davant del mateix ordinador. Aquest és un concepte caduc, per a Andorra i per a totes les Administracions. Llavors, s'han de posar noves regles del joc que facin que la persona que entra en el mercat laboral de l'Administració Pública sap que s'ha d'anar trobant amb diversos reptes, sap que ha d'afrontar diverses situacions

professionals i laborals, i sap que el seu lloc de treball d'ara no serà, possiblement, exactament el mateix que el d'aquí a deu anys. Vull dir, la situació d'"aquesta és la meua taula, aquest és el meu ordinador", hem de passar més a una situació de "jo sóc un treballador més polivalent, jo tinc la meua informació en un llapis de memòria, i avui puc treballar allà, però és que després puc anar a treballar a un altre lloc". Si a partir d'aquí, en paral·lel, es dissenyen itineraris professionals definits de saber quin és el punt de partida i de poder dir "jo vull anar cap allà", però és que un altre digui "jo vull anar cap allà" i sàpiga quines són les etapes que ha de passar amb processos de formació, amb avaluacions i amb una bona acreditació, creiem que és un model contemporani i nou de gestió pública. Això vol dir que fins ara les condicions que hi havia, evidentment, no es podran modificar, però que sí que el nou model, a partir d'un moment, s'ha de posar al quilòmetre zero.

A partir d'un moment s'ha de dir "escolta, això era així fins ara, però a partir d'ara serà diferent. I, si ha d'arribar el moment, jo crec que amb la via del diàleg i respectant els "tempos" de tothom, s'ha d'arribar a definir el mateix diagnòstic. Perquè, al final, el diagnòstic és que tenim una Administració que té uns reptes al davant molt importants. La seva pròpia sostenibilitat, la seva pròpia agilitat, depenen de què ens reformem. O sigui, per mantenir el sistema ens hem de reformar. Això ha de ser el primer punt de partida. Els immobilitistes que pensin "no, no, és que ens he de quedar tot igual i sempre", doncs aquestes persones es quedaran enrere. Perquè l'Administració s'ha de moure. Creiem que amb un bon diàleg s'ha d'aconseguir.

-Quant al Centre de Tractament de Residus, al Govern li interessa i pretén tenir el control total de les accions de la societat? I, "b", de què s'acusa, si es que s'acusa d'alguna cosa, a Cespa i Novergie?

J.B.: Primera pregunta. Al Govern, el que li interessa, perquè és el que li convé al país, és que una adjudicació que, quan nosaltres érem a l'oposició, no ens va semblar ni adequada ni correcta, i així ho vam dir i ho vam defensar argumentadament en seu parlamentària, doncs ara ens correspon gestionar-la, i per tant, el que interessa al país i el que interessa al Govern és gestionar-la a menys dany, i per tant amb el mínim menyscapse econòmic possible pels cabals públics.

Hi ha problemes, se n'ha parlat reiteradament, en la comprovació de l'estat comptable de la societat. Hi ha un conflicte que no ha fet públic Govern, sinó els socis privats que així han decidit lliurement de fer-ho, amb Cespa i Novergie. Aquest conflicte es basa essencialment -i em pararé, seré escuet en la identificació del problema- es basa en dues consideracions. La primera i principal, que són titulars d'un contracte de prestació de serveis, sobre la prestació dels quals tenim dubtes raonables que s'hagin dut a terme. Això obre interrogants en dret comparat sobre una actuació que a França podria ser definida com "*prise illégale d'intérêts*", es a dir, algú que és soci d'una empresa i que a la vegada es fa retribuir una prestació de serveis a l'empresa. Jo diria que és atípic, sense entrar en altres consideracions jurídiques, no?

En tot cas, jo crec que el portaveu ja us ho va dir en una anterior compareixença. Nosaltres estem esperant. Sé que em podeu dir, i per tant, abans que m'ho digueu ja faig "*mea culpa*" que jo personalment en una compareixença de premsa de fa mesos vaig dir que estàvem a l'espera de rebre una auditoria. No us vaig enganyar. El que passa és que aquesta auditoria està trigant més enllà del que volíem i necessitàvem. Està a punt a punt d'arribar. Tan bon punt la tinguem i haguem acabat d'analitzar, nosaltres farem públic el que ens digui l'auditoria. Però els dubtes i el que els reprotxem, que em sembla que aquesta era la pregunta, doncs és el que acabo de dir, que no entenem que algú contracti amb l'empresa de la qual és soci per prestar uns serveis, i no acabem de veure on són aquests serveis prestats, per dir-ho així.

-Més enllà dels incompliments eventuais ja hi hauria una irregularitat prèvia que estaria en el contracte?

JB: Nosaltres necessitem l'auditoria, i jo i l'equip de Govern tenim una idea bastant aproximada del que hi ha aquí però aquests temes són delicats i no hem de fer de tribunals quan no ens toca, parlo per Govern, no per vostès, i per tant, a nosaltres no ens caurà cap anell d'explicar-ho tot, però necessitem tenir els papers al dia, i no farem com els nostres socis dissidents, que és intentar argumentar les nostres exposicions, per la via de comunicats de premsa, més o menys esbiaixats.

-El Govern vol intentar fer canvis en l'accionariat i fer que els socis minoritaris deixin de ser-ho ?

JB: El Govern té una via de solució definida però necessitem rebre l'auditoria i llavors prendrem les decisions que pensem que hem de prendre i les farem públiques. Ara seria agosarat que expliqués una cosa, que ja sé com ho farem, però que no estem en situació de fer-ho públic, entre altres coses, per què el Govern ho ha d'acordar el que hem de fer i encara no ho ha acordat.

-Es tractaria d'una via d'ampliació de capital?

JB: Va per les vies que hagi d'anar i que en el seu moment, serà un plaer baixar personalment, amb el Portaveu, a explicar-ho o amb el ministre d'Economia.

-Una de les solucions pot acabar als tribunals.

JB: Una ciutadana i un ciutadà de la meva parròquia, molt grans, que dissortadament ja no hi són, explicaven sovint que de pledejar i de dormir al carrer no se'n pot privar ningú. Per tant, jo si acabarà o no acabarà als tribunals no ho sé. Observo que els nostres socis dissidents sí que van animats en l'àmbit de la polèmica jurídic-judicial. Nosaltres de moment estem treballant per resoldre la qüestió.

-Li ha presentat el ministre Naudi la seva dimissió o el Govern s'ha plantejat cessar-lo arran de les suposades vulneracions del dret a la intimitat de dades d'alguns treballadors del centre penitenciari ?

JB: Les respostes són: no i no. El ministre no ha posat el seu càrrec a disposició i jo encara menys m'he plantejat cessar-lo, entre altres coses, per què les seves dues preguntes parteixen d'una premissa que no es corresponen ni de lluny amb la realitat. No deixa de ser paradoxal, i ara me'n vaig de la seva pregunta. El que diré no s'adreça al formulador de la pregunta. És paradoxal que per un costat hi ha controls parlamentaris on se'ns exigeix, per activa i per passiva, fer una mena "d'esbatament" públic de noms i cognoms i situacions, i per altre costat, els mateixos controladors parlamentaris ens vulguin insistir que s'ha de salvaguardar la privacitat no? Estic totalment convençut que ni el ministre ni el ministeri han violat la intimitat de ningú. A partir d'aquí deixo la paraula al Bruno Bartolomé, que a banda de Portaveu és secretari d'Estat d'Interior, perquè si vol pugui complementar el que he dit.

B.B: La referència a la violació d'un dret fonamental no s'ajusta al que va passar. A més a més, crec que tothom va poder comprovar com hi va haver una certa instrumentalització. Recordo que amb la pregunta hi havia una consellera que fins i tot va afirmar que tenia un correu, un original d'un correu, que era el meu, i que en la part baixa indica que és privat i confidencial. Aquí també em genera un cert dubte si tots els meus correus confidencials van a parar a les seves mans. Jo em demanaria, quans en té? Té tota la meva correspondència? Quin ús en pensa fer? Aprofitar aquesta informació, i ratifico que tots els correus que s'envien des de la secretaria d'Estat d'Interior posa a sota que és privat i confidencial. Llavors, voler embolicar els drets fonamentals quan, entre mig, hi ha demostracions raonables que hi ha una informació utilitzada políticament per malmetre la imatge del cos del Centre Penitenciari, crec que no s'ajusta a la realitat. I el que vostè proposa en la seva pregunta, de vulneració dels drets fonamentals, jo estic convençut que no va succeir.

-Pot aclarir les explicacions de ministre Naudi quan es referia a eliminar documents, informació?

JB: Jo que no vaig parlar perquè no em corresponia, ja que li corresponia al ministre parlar l'altre dia, jo puc entendre el que vostè pregunta, per què probablement no ho vam explicar-ho prou bé. La legislació estableix, no només en l'àmbit dels expedients disciplinaris, també en l'àmbit del codi de procediment penal, la cancel·lació d'antecedents. Això és una qüestió que vostès trobaran al codi de procediment penal i les persones que han estat fins i tot condemnades amb determinades faltes de contravencions penals o delictes, en un moment donat, segons estableix la legislació, poden demanar la caducitat de l'expedient. Per què és això? Això va en paral·lel amb el que jo entenc que ha fet el ministeri, i jo entenc que vulgui explicar el ministre. Perquè si una persona, que al cap dels anys ja ha pagat el seu deute amb la societat en base al caràcter retributiu de la sanció, de la pena, doncs per exemple es vol presentar en un lloc de treball públic

o privat, i se li demana un certificat d'antecedents penals, doncs en determinats moments pot presentar un certificat d'antecedents penals en blanc. Això vol dir que s'ha destruït, formalment, la paraula no era l'adequada, però s'ha destruït la documentació aquella i ja no hi figura, i aquella persona pot portar un registre d'antecedents penal en blanc.

Això és el mateix que nosaltres volíem fer des del ministeri d'Interior, és a dir, no perjudicar persones, que se'ls hagi fet un expedient pel que sigui s'ha considerat, eliminar que el dia que aquest funcionari, per exemple es donin casos de mobilitat o altres, o per una cosa particular seva, es vulgui presentar un certificat, que no hagi de sortir un antecedent que se li va obrir un expedient o no. És d'això del que havíem de parlar l'altre dia, i jo com a cap de Govern faig el *mea culpa*, que no saber explicar-ho prou bé. Però és tal i com li he explicat ara.

BB: Jo li puc fer una confessió. El resum d'aquella carta que es va llegir i que es va enviar a tots els representants sindicals, amb l'afegit que era informació confidencial, era un text pactat amb els sindicats. Tots parlaven del mateix, i en la paraula eliminar, fins i tot en un primer moment es va posar la paraula depurar i després es va proposar eliminar. Hi va haver-hi diverses redaccions. Però finalment, es va posar un redactat que les dues parts ja enteníem el que volíem dir. I el que es volia dir, és el que acaba d'explicar el cap de Govern. A les carpetes dels treballadors del Centre Penitenciari hi ha una sèrie de documentació històrica, de textos, de papers que s'han anat afegint i cadascun té el seu expedient. Llavors per donar compliment a la llei, el que s'ha fet és preparar el reglament de registres de membres del cos penitenciari. En aquell reglament es defineix quina és la documentació que hi ha d'anar. Llavors quan s'aprova es fa una actualització, és crear el suport informàtic de cadascú, i els papers que hi hagi en la carpeta de cada funcionari si no es correspon perquè ha caducat, perquè és un apunt, perquè no està signat, o perquè no té cap tipus de validesa, doncs aquells s'eliminaran. I és el pacte al qual s'havia arribat. Tots ens enteníem perfectament quan dèiem això i crec que els representants sindicals ho van ratificar. Ja es va parlar d'això. Fem el registre dels membres, mirem els expedients que estan caducats i els eliminem, i els que no estan caducats els posem, i actualitzem un arxiu que té anys i que té uns papers que no es justifiquen que estiguin allà. I a més a més fem el reglament de carrera professional. Molt bé. Va ser fruit d'un acord. La paraula, segurament, i a la llum de la polèmica que va generar, no era la més encertada però totes les dues bandes enteníem el mateix. No hi havia cap intencionalitat de destruir documentació pública ni de fer cap tipus de malifeta. Hi havia només la intenció d'actualitzar uns arxius i aprovar un reglament de registre de membres com té la Policia, com tenen altres cossos especials i com té la funció pública per saber quina és la documentació que hi ha d'anar-hi.

-La documentació del Sr. Naudi incloïa noms i cognoms o només numeració?

BB: La presentació d'uns fulls que es va fer en l'àmbit de les reunions de treball amb el Centre Penitenciari, no corresponen a la definició de violació del dret fonamental. Llavors a partir d'aquí hem de ser curosos amb les paraules que fem servir perquè a darrere de cada paraula s'amaga un concepte, i creiem que la vulneració d'un dret fonamental, al darrere hi ha d'haver un concepte bastant important. I per això, abans em permetia la fina ironia, que si el meu correu, que posa privat i confidencial arriba al Consell General i el llegeixen, doncs aquí també podem dir és que aquí també s'han violat... no direm paraules gruixudes.. direm que potser convé rebaixar una mica les paraules i els conceptes que hi afegim per no semblar que estem debatent un holocaust. Aquí possiblement hi ha hagut interpretacions diferents, converses llarguíssimes, amb tots els representants sindicals que han arribat a un acord ampli de com s'ha de renovar el funcionament del Centre Penitenciari. És el que s'està fent ara.

-Sobre la modificació de la Constitució...

JB- Hi ha coses que en divuit anys hem vist si funcionen o no funcionen o algunes que convindria adaptar. La resposta és sí, però acte seguit li dic que la Constitució jo crec, n'estic convençut, que només es podrà tocar, en el sentit de moure alguns dels seus preceptes, si estem en situació política d'arribar a uns acords no diré unànimes però gairebé unànimes com els que van permetre fer la Constitució a persones d'orientacions molt diverses com els que érem en aquell moment al Consell constituent. Si no es dona aquest escenari jo crec que el més aconsellable es no moure res, i quan dic no moure res és no iniciar cap campanya de modificació de la Constitució si no hi ha hagut una prèvia exploració de les possibilitats d'un amplíssim acord en el conjunt de l'arc parlamentari sobre la qüestió.

Les constitucions són obres d'enginyeria política complicades d'embastar però més difícils de moure si no hi ha acord. Per tant alguns dels preceptes que vostè ha senyalat i potser algun altre han merescut ja reflexió des de les forces polítiques, des dels mitjans de comunicació i des de la societat civil, sobre l'eventual necessitat, o la real, de modificar-ho. Però jo crec que hem de començar per construir els acords i els consensos, si no ens equivocariem tots, fariem debats que portarien a confrontacions i crec que això és l'últim que s'ha de fer.

En altres situacions de constitucions amb més anys que la nostra els costa molt d'endegar modificacions constitucionals. L'altre dia llegia una article de valoració, a Le Monde, sobre la modificació constitucional que va promoure el president Sarkozy i que ha donat molt bon resultat però han estat des de l'any 1958 fins el 2008 a tocar les competències del Consell constitucional, estic parlant concretament de la possibilitat que els ciutadans a França, cosa que no s'havia donat mai, puguin plantejar una qüestió prèvia d'inconstitucionalitat; vostès saben que aquí ja ho poden fer. Si un país com França, amb el gruix que té institucional i constitucional, i amb les majories àmplies que acostuma a tenir, perquè te un sistema electoral que les afavoreix, els ha costat tant de fer una reforma constitucional jo crec que probablement l'hem de fer i no dic que no s'hagi de plantejar. Però jo no aconsellaria a ningú, i, en tot cas, nosaltres no ho farem, de

promoure o de fins i tot de situar com a objectiu programàtic una modificació constitucional sense valorar la possibilitat d'obtenir aquest ampli acord que deia.

-Si fos que caldria revisar?

JB.- Si jo ara li responc, doncs ja estic entrant en el que fa tres minuts intentava explicar que no hem de fer i que no vull fer, que és ja condicionar el que hauríem de canviar. Hi ha diverses qüestions que estan sobre la taula, vostè les ha enumerat, jo no el desmenteixo, però jo ara no estic en la línia de la reforma constitucional, de moment.

-Satisfacció en l'acord sobre la imposició directa?

La valoració sobre les modificacions concretes no li faré perquè no he tingut l'estona suficient com per mirar, és a dir, fer la comparació, crec que ara no estic en condicions de fer-la. Però al que vostè em pregunta li puc fer una resposta de la següent manera: nosaltres en la disjuntiva de o que s'aprovin els textos tal i com s'havien presentat que s'ha d'entendre, que no cal dir-ho, com ens semblava que millor podien tenir una acció positiva sobre l'economia o que no s'aprovesin els textos per nosaltres l'important és que es fes el salt qualitatiu jo diria fins i tot intel·lectual de canviar el paradigma de la gestió tributària i per tant econòmic empresarial del país i anar en la via de la reforma substancial de l'economia, estàvem per la segona part de la disjuntiva: que s'aprovesin. I per tant ho valoro molt positivament Nosaltres estarem molt contents que a partir de l'any vinent, amb les gradualitats que el grup reformista ha aconseguit introduir i amb les modificacions que també s'han introduït al text i algunes de les quals crec que el milloren sensiblement, fins i tot tinguem lleis. El que tindrem serà un escenari diferent, un escenari que ens permet anar a Europa a negociar els convenis per impedir la doble imposició, un escenari que també ens permet avançar en la modificació de la legislació, a la qual també m'hi he referit, sobre la inversió estrangera, oferint als inversors estrangers que hem d'anar a buscar, una seguretat jurídica distinta a la que teníem, per tant, jo crec que és positiu. Això em permet recordar el que ja he dit aquí, que és, en primer lloc, que no hi ha el bloqueig que la imatge vol consolidar. No hi és. I en segon lloc els partits de l'oposició, els grups parlamentaris que estan en un escenari parlamentari de majoria relativa com és el nostre, poden condicionar en positiu l'evolució dels textos. Per això parlàvem abans d'altres possibilitats que se'ns obren, encara, abans de arribar a la trista conclusió, perquè si hi hem d'arribar serà trista que s'ha de fer un escurçament de la legislatura. Per tant, estem contents.

Parlarà de l'IVA amb Joan Gabriel

JB.- Quan he dit que volia parlar amb el cap de l'oposició, un dels primers punts de la meva agenda mental, quan penso que he de parlar amb ell, és l'IVA, efectivament.

Pregunta sobre satisfacció del treball del GPS, comentari al sopar de la Constitució...

JB.- Els consellers que varem participar al Consell constituent acostumem a sopar i a parlar lliurement del que ens sembla. I jo no tic per costum comentar el que em comenten. Però tots els que sopem junts sabem perfectament que el plantejament es exactament a l'inrevés de com em formula la pregunta. Jo crec que és el GPS que ha d'estar satisfet de la feina que fa el govern que ell va nomenar. No sóc jo que vaig nomenar el grup parlamentari. Per tant no procedeix que jo faci declaracions de satisfacció o insatisfacció política del que fa el Grup Parlamentari que em va nomenar cap de Govern.

Pregunta sobre si creiem que s'ha avançat en el canvi

JB.- De tot el que hem parlat, de canvi n'hi ha hagut i continuarà havent-n'hi. L'agenda 2011 ho permet visualitzar. Aquest any de feina demostra que hem canviat i hem canviat a millor en tots els àmbits de l'Administració General i del Govern. El que passa és que ho fem en un escenari complicat que motiva bona part de les seves preguntes. No és el mateix vertebrar un canvi en majoria absoluta que haver-ho de fer des de la majoria relativa. Per tant, la meva resposta és: hem avançat molt, però, efectivament, no hem pogut fer tot el que entenem que havíem de fer tant pel nostre compromís amb la ciutadania com pel nostre convenciment que és el que el país necessita, perquè no tenim majoria absoluta.

BB.- Afegir que és una qüestió de velocitat. Hi ha unes expectatives que tots els canvis siguin mes ràpids. Des del mes de juny que va jurar el cap de Govern han passat divuit mesos. Hem d'estar relativament satisfets de la feina feta tenint en compte que han passat divuit mesos, no han passat deu anys. En divuit mesos dóna temps per fer unes accions com les que hem presentat aquí. Potser altres s'haguessin de fer més ràpid, tampoc no ho podem discutir això. Hem d'explicar molt bé que algunes d'aquestes reformes han començat molt lluny, perquè sortir de la llista grisa això demana que abans d'arribar a la imposició directa, que és el que el ciutadà percebrà, s'ha hagut d'anar a treballar molt lluny fora de les nostres fronteres per construir unes bases que a poc a poc arribin al ciutadà. Dit d'altra manera, abans que el ciutadà vegi que s'està construint un edifici s'estan treballant els fonaments i pot donar per alguns la falsa imatge que no s'està treballant prou ràpid. S'ha anat a canviar el sistema fins allà on s'ha hagut d'anar a canviar. El sistema impositiu i fiscal que ha de generar mes activitat econòmica arribarà però era totalment necessari anar a sortir de la llista grisa i és per on s'ha començat. Dit amb altres paraules, s'ha hagut de diferenciar entre el que era urgent i el que era important. Es van abordar primerament les urgents i en paral·lel les mes importants, però n'hi havien unes que eren totalment prioritàries